

гатаване. Отъ сетень сиромахъ полека-лека станалъ пръвъ имотникъ.

Минало година, дърварьтъ отишълъ пакъ при хресталака, дето за пръвъ пжтъ чулъ добрия гласъ.

— Ахъ, господарьо Мерлене, господарьо Мерлене, ти си ми надеждата! Обади ми се пакъ! Да знаешъ, колко те обичамъ!

— Ето ме, скжпи ми приятельо. Що има? Върви ли ти сега?

— Върви ми, господарьо Мерлене. Голъма милость ми стори ти. Сега челедъта ми е и нахранена и облъчена, както му е редътъ. Па и богатството ми отъ день на день расте.

— Драго ми е, приятельо. Ами тогава какво искашъ още?

— Ще ми се, господарьо, да стана кметъ.

— Не се грижи! Минатъ не минатъ четиридесетъ деня — и ще станешъ.

— О, благодаря ти отъ все сърдце, скжпи ми господарьо. Ти си закрилникъ надъ закрилицитъ.

Като минала и втората година, дърварьтъ отишълъ пакъ въ гората. Премънилъ се, пристегналъ се въ новото си кметско облъкло.

— Господинъ Мерлене, — извикалъ той, — я ела да си поговоримъ.

— Ето ме, приятельо, какво има?

— Моля ти се, направи ми още една добрина. Изъ ония дни умрѣ владиката ни. Дали не може синъ ми — съ твоя помощъ — да го замѣсти?

— Бива, бива — отговорилъ Мерленъ. — Дори още подиръ четиридесетъ деня.

На четиридесетия денъ ржкоположили наистина синъ му за владика. Ала нѣкогашниятъ клетникъ все си оставалъ недоволенъ.

На третата година пакъ отишълъ при своя закрилникъ.

— Мерлене! — извикалъ той отсѣчено. — Я ми направи една услуга.

— Каква? — запиталъ гласътъ.

— Да се омжжи дъщеря ми за сина на княза.

— Да бжде! — отвърналъ Мерленъ. — На четиридесетия денъ свадбата ще стане.

Така и станало. Дъщеря му се вѣнчала за княжеския синъ. Тогава клетникътъ, който ставалъ все по-лошъ по нравъ, казалъ на жена си:

— Защо ли ми трѣбва тепърва да ходя въ гората и да разговарямъ съ оня гласъ? Имамъ си всичко. Имотенъ съмъ и откъмъ приятели, и откъмъ богатство, и откъмъ почести.

— Идѹ, — рекла жена му, — макаръ и за последенъ пжтъ. Прости се съ гласа, както му е редно, и му кажи, че вече нѣмашъ нужда отъ нищо, и не ще го търсишъ.

Неблагодарникътъ се качилъ на коня, отишълъ въ гората, придруженъ отъ двама стражари, и се развикалъ:

— Мерлене бе, хей, Мерлене! Хайде сбогомъ! Не ми трѣбвашъ вече. Азъ съмъ си сега имотенъ.

Мерленъ му отвърналъ:

— Значи, ти забрави сиромашията си. Забрави ония дни, когато идваше въ гората и караше магаренцето си. Помнишъ ли, като печелѣше по тридесетъ петачета отъ дървата, които съ голъма мжка събираше по цѣлъ день? Първия пжтъ ти се отнесе съ мене много почтително. Нарече ме господарь. Втория пжтъ ми каза само „Господине.“ На третия пжтъ злото ти сърдце се не мжчеше вече да се преструва и ти ми каза просто „Мерлене.“ А сега — като че на подбивъ — ми викашъ „Мерлене бе, хей, Мерлене.“ Би помислилъ човѣкъ, че си станалъ царь. Хубаво! Азъ пжкъ ще ти кажа въ очитъ, че ти никога не си билъ човѣкъ съ добро сърдце. Клетникъ си се родилъ, клетникъ си остани! Сиромахъ си билъ, пакъ стани сиромахъ!

Като чулъ тия думи, богаташътъ се изсмѣлъ. Не повѣрвалъ и си отишълъ.

Наскоро синъ му, владиката, умрѣлъ. Умрѣла и щерка му, жената на княжеския синъ. Царьтъ пжкъ обявилъ война на единъ отъ съседитъ си и нѣкогашниятъ сиромахъ трѣбвало да плаща тежки данъци, за да може